

Antoon Franciscus Molenaar

Antoon Franciscus Molenaar werkte op de Sociale afdeling van Hoogovens als administratief medewerker voor uitgifte van de legitimatiebewijzen. Hij was een van de 111 Hoogoven-medewerkers die bij de Razzia van 16 april 1944 gearresteerd werd.

Antoon was de oudste zoon van het gezin met 8 kinderen. De jongste van het gezin was Henny waar ik al 58 jaar mee ben getrouwd. Het gezin Molenaar was kort voor de razzia geëvacueerd van de Biezenweg in Santpoort Noord naar de Wijkerstraatweg 254 in Velsen Noord.

Zondagmorgen 16 april 1944 waren vader en moeder Molenaar naar de kerk toen de Duitsers gelasten om de deur op te maken. De oudste dochter Nel (15 jaar) maakte de deur open waarna de Duitsers met veel kabaal en geschreeuw op zoek gingen en Antoon van zijn bed lichtte. Hij kreeg nog de gelegenheid om zijn kleine zusje van twee jaar in het ledikant een kus te geven, voordat hij werd meegenomen.

Zus Nel heeft haar hele leven een schuldgevoel gehouden, omdat zij de deur had open gedaan. Bij harde geluiden hoorde zij steeds de soldatenlaarzen en de bevelen van Duitse stemmen. Na de kerkdienst werd zoon Bertus achter zijn broer aan gestuurd om een pakje brood brengen, maar hij werd met de kolf van het geweer weggeslagen.

Samen met 486 andere jonge mannen, die op de verkeerde tijd en op de verkeerde plaats waren, werd Antoon afgevoerd naar Amersfoort. Op 23 mei kwam er een briefje van Antoon. Hij liet weten heel blij te zijn met het pakket dat vader en moeder hem, via het Rode Kruis, gestuurd hadden voor zijn verjaardag. Het eigen gebakken brood en andere eetbare spullen had hij direct opgegeten. De volgende keer als het lukte graag ook een pakje shag. Allen de groeten en een zoen speciaal voor kleine zus Henny.

Het eten, het verblijf en de behandeling in Amersfoort was beroerd,
maar zou na elke verplaatsing naar een ander kamp,
steeds slechter worden.

Op 7 juli 1944 werd de hele groep
op transport gezet naar Duitsland Schkopau.
Vooraf was het thuisfront verzocht om een koffer met spullen in te pakken.
Sommige echter waren al zo verzwakt
dat ze hun eigen koffer niet konden dragen.

Na ongeveer 4 of 5 dagen in de barakken in Schkopau verbleven te hebben,
werd Antoon waarschijnlijk naar het kamp
op het vliegveld van Nietleben gebracht.
De naam van het Kamp 'Niet leben' paste heel goed bij de behandeling.
De Lagerführer was een SS-er van ca 26 jaar oud.
Hij zag er altijd keurig uit, om door een ringetje te halen
en een man van discipline en bevel is bevel.
Er heerste kadaverdiscipline
en dat hebben verschillende jongens moeten ondervinden.

September 1944 werd Antoon overgebracht
via Zöschen naar Ammendorf.
In november is hij aangekomen in Ammendorf,
waar het regime bizar was.
Op (vrijdag) 1 december 's-Morgens vroeg
moest hij bij de SS-arts komen voor de keuring.
Als hij 3 diepe kniebuigingen kon maken was het goed
en mocht hij gaan werken.
Daartoe was hij niet meer in staat.
Maandag 4 December 1944 is hij
van uitputting en ziekte overleden.

Hij is in eerste instantie begraven in Duitsland op Getrauden Friedhof
Maar Zaterdag 10 Juli 1948 is hij herbegraven
op de begraafplaats in Bloemendaal aan de Denneweg.
Op 23 augustus 1971 werd de Urn geéxhumeerd
en bijgeplaatst op het Ereveld te Loenen, vak E nr 1020.

Er is in het gezin Molenaar weinig gesproken over Antoon
Dat verlies was te pijnlijk,
maar door er niet over te praten
heeft het waarschijnlijk veel meer pijn gedaan.
Iedereen in het gezin heeft er
wel gevolgen van ondervonden

Zo heeft de jongste zoon op volwassen leeftijd,
nadat hij geëmigreerd was naar Amerika,
verwarde momenten gekend,
waarbij hij dacht in een oorlogssituatie te zijn.

Moeder Marie heeft, vlak na de oorlog,
toen nog niet zo zeker was,
dat Antoon de oorlog niet had overleefd,
nog wel contact gehad
met de moeders van enkele jongens
die wel terug gekomen waren,
dus heeft ze waarschijnlijk geweten,
hoe heftig het moet zijn geweest voor Antoon.
Al zullen ze ergste verhalen niet verteld hebben.
Ze heeft lang niet willen geloven,
dat hij niet meer terug kwam
Het kon toch zijn dat er een vergissing was gemaakt
Dat de as in de urn van een ander was
en dat Antoon nog springlevend zou zijn.
Ze heeft Henny nog met een foto van hem
naar een helderziende gestuurd.
Er is niet veel over gesproken,
maar het kan geen toeval zijn dat vader Molenaar
is overleden op Goede Vrijdag 16 april
de dag van de razzia,
de dag dat zijn zoon uit het gezin werd gerukt.

Op 16 april 2019 heeft Henny de struikelsteen
voor de deur van Wikerstraatweg 254 onthult,
samen met twee nichten.

Sinds vader Ko en moeder Marie er niet meer zijn,
Zijn wij aanwezig bij de herdenkingen.
De ene keer gaan wij naar de Erebegraafplaats in Loenen
De andere keer gaan we naar Kamp Amersfoort
of we zijn hier bij de herdenking bij de Hoogovens,
samen met neven en nichten van de volgende generatie.

Het is mooi dat we hier, op deze manier, aandacht mogen en kunnen geven
aan het korte heftige leven van onze broer, zwager en oom Antoon.
Dank u wel